

VRAGEN EN KORTE MEDEDELINGEN.

Zwarte kraai met slechtvalkmanieren. Op 11 April 1953, om half zeven 's morgens, liepen E. Sager, W. Verplanck, G. van Beusekom en ikzelf langs het strand bij Seahouses in Northumberland, aan de oostkust van de noordelijkste uithoek van Engeland. Plotseling kwam vóór ons uit het westen een stelletje van drie Zwarte kraaien en een Kievit-wijfje vliegen. Eén van de kraaien dook opeens omlaag en gaf tot onze verbazing de Kievit een flinke houw met de snavel. De Kievit vloog, zij het iets wankel, verder, maar de kraai stortte zich opnieuw op haar, en deze keer greep hij haar met de snavel stevig vast. Na een verward gefladder rukte de Kievit zich los, en vloog weer door, nog steeds in de richting van de zee. Maar erg kwiek was ze niet meer, en de kraai had geen moeite met haar nog eens een ferme hak te geven. Nu tuimelde de Kievit omlaag, de drie kraaien om haar heen fladderend, en landde op onbeholpen manier, juist achter een kalksteenrichel. Dadelijk waren er ook een paar Zilvermeeuwen bij de hand; ze bleven vlak boven de Kievit wiekelend hangen, ongetwijfeld belust op een lekker boutje.

Voordat de kraaien neerstreken, liepen wij op de plaats af waar de Kievit verdwenen was. Daar vonden we haar zitten, half in het water, volkomen buiten gevecht gesteld. Zij liet zich zonder tegenstribbelen opnemen. Eén oog was dicht, het andere puilde uit en bloedde; ook bloedde de vogel uit de snavel. Onder de ene vleugel was een gapende wond te zien.

We namen haar mee naar het nabijgelegen Monks' House, waar Dr Ennion haar een onderdak verschafte. Haar toestand verslechterde echter in de loop van die dag zodanig, dat Dr Ennion haar uit haar lijden hielp.

Ik had nog nooit zo'n slechtvalkachtig optreden van Zwarte kraaien gezien en een dergelijke waarneming is mij uit de literatuur niet bekend. Maar de Raven in Groenland doodden op dezelfde manier geregeld Sneeuwhoenders; het zit dus in de familie. N. TINBERGEN.

Hop. Op 2 Mei j.l. werd door de heer J. van den Assem en mij op het groene strand van het natuurreservaat „De Beer” een voedselzoekende Hop (*Upupa epops epops* L.) waargenomen. Wij hebben het dier ruim een half uur kunnen gadeslaan en zagen o.a. hoe de vogel op een

overscherende Kapmeeuw reageerde met opzetten van de kopveren en toedraaien van de kopzijkant. Het dier liep over het strand, hier en daar pikkend in de bodem. Ondertussen legde het zo een hele afstand over de grond af. Enige dagen later hoorden we, dat de Hop weer in Oostvoorne was gezien, waar hij vorig jaar ook heeft gebroed. P. M. SCHENK.

Nederlandse namen voor Libellen? Voor de Nederlandse insecten van de Orde der Odonata bestaan enkele algemene namen zoals „waterjuffers” voor de Coenagrionidae, „Beekjuffers” voor de Agrionidae, „Glazenmakers” of zelfs „Roggebijters” voor de Anisoptera. Naar aanleiding van een artikeltje in het April-nummer over libellen (D.L.N. 56: no. 4), waarin ik zelf het woord *Leucorrhina* heb weergegeven door „Witneus”, en waarin de redactie het woord „Platbuik” invoegde voor *Libellula depressa* L., zou ik graag willen verklaren dat het mij nutteloos voorkomt, namen te gaan fabriceren of uit een lokaal volksgebruik op te diepen teneinde het gebruik van wetenschappelijke termen uit de veldstudie te verbannen. De ervaring heeft mij geleerd dat iedere belangstellende die verder wil gaan dan „waterjuffers” vs. „glazenmakers”, automatisch in contact komt met vakliteratuur. Het is voor deze belangstellende veel eenvoudiger, zich te houden aan de wetenschappelijke namen, die tenslotte bedoeld zijn om verwantschap te demonstreren. Ik stel dus voor dat we blijven bij *Libellula quadrimaculata* en *L. depressa* in plaats van de „Treklibel” en de „Platbuik”. K. LEMS.

Ook wij menen, dat men geen Nederlandse namen moet trachten in te voeren, tenzij de behoefte gebleken is. Voor grotere groepen, waarvan het onderscheid reeds de natuurliefhebbende leek opvalt, is dat wel enigszins anders. Daar moeten we m.i. wél rekening houden met de tegenzin tegen onvertaalde wetenschappelijke termen. Om die reden noemen we bijv. plantenfamilies graag bij hun Nederlandse naam. Volgens hetzelfde principe heb ik in mijn artikel over Libellen in D.L.N. XXIII pg. 43 alleen een Nederlandse naam toegevoegd aan de Onderorden Zygotera (**Waterjuffers**) en Anisoptera (**Glazemakers**), de families Calopterygidae (**Beekjuffers**) en Agrionidae (**Kleine Waterjuffertjes**). J. HEIMANS.